

Друге послання дмитра з кутів до галичан

Василь Герасим'юк

Я прочитав Книгу Мертвих, кажу:
країна мертвих старша від країни живих,
там немає Галичини,
там нема героїв,
дарма ваші герої все забрали з собою.
Невже не з вами, а там
вирішуються питання честі?

Виносили ви своїх покійників,
їхніми домовинами тричі стукали
о пороги їхніх домівок –
тричі прощення просили.
Чому нині
кладете в труну горілку?

Голови дітей ваших померлих
ви покривали вовною,
а чим покриваєте голови
ваших байстрюків на базарах Європи?

Говорив-бо я вам:
не божевільних і привидів бійтеся, галичани!

Коли мордували вашу церкву,
ви збиралися до купи в темному лісі
і молилися.
А що нині чините в храмі?
Ви поставили свою правду про Спасителя
понад самого Спасителя.

Говорив-бо я вам:
приходитиму при світлі дня.

Коли жив я з вами,
часто мусив ходити лісами,

і якщо сніг застав мене
у буковому лісі,
я бачив, як падає сніг,
а в смерековому віти закривали його,
але я чув, як падає сніг,
хоч падає він нечутно.

Браття і сестри!
Сніг іде із одного неба
і вкриває до Божої весни
нашу Галичину,
прекрасну, як передсмертна посмішка.